



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 2339/2021**  
**17.11.2022. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Витомир Жунић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Мољац, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1486/20 од 25.02.2021. године, у седници већа одржаној 17.11.2022. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1486/20 од 25.02.2021. године.

**ОДБИЈА СЕ** захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

**Образложење**

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 387/2016 од 13.03.2020. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци исплати износ од 47.848 евра са затезном каматом од 02.11.2016. године до исплате, док је тужбени захтев преко досуђених 47.848 евра до тражених 61.290 евра, одбијен и обавезана тужена да тужилци надокнади трошкове парничног поступка у износу од 487.432,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од 13.03.2020. године до извршности, одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1486/20 од 25.02.2021. године, првим ставом изреке, одбијене су жалбе тужиле и тужене и првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

При доношењу побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужена су биле у пријатељским односима, а тужила је износ од 100.000 евра добијен у марту 2012. године на име наследства држала у кући тужене, у којој је у то време боравила. Тужила је туженој понудила новац на зајам, а ради отплате преосталог износа дуга по кредиту за куповину куће са роком отплате 2026. године и месечном ратом од 550 евра, како би тужена избегла плаћање високе камате банци. Предложила је да јој тужена периодично враћа дуг када буде имала новца, у износима колико буде могла и без одређивања коначног рока враћања целокупног дуга без камате, коју понуду је тужена прихватила и о чему је накнадно обавестила свог супруга. Тужила је туженој ову понуду учинила из захвалности према породици тужене за помоћ и подршку коју су јој пружили. Парничне странке су дана 04.04.2012. године отишле у „...“, где је тужена исплатила преостали дуг у износу од 61.289,50 евра новцем који је добила од тужиле, а банка је издала потврду да је кредит отплатила у целости и да престају сва даља потраживања банке по предметном кредиту. Тужена је тужилу 27.05.2012. године исплатила 500 евра, а како касније више није враћала дуг, тужила је почела да се интересује за исплату, док су тужена и њен супруг уверавали тужилу да ће вратити позајмицу. Тужена тужилу током 2012. године више није ништа исплатила, а током 2013. године, супруг тужене је, након што му се тужила обратила ради враћања дуга, постао непријатан и вербално агресиван према тужилу, а њихови међусобни односи су и даље били добри. Тужена је тужилу у периоду од 2012. до 2015. године исплатила укупно 9.700 евра. Тужила је у међувремену засновала ванбрачну заједницу, те су се виђања са туженом и њеним супругом спонтано проредила. Како је тужена поново престала да исплаћује дуг, тужила ју је опоменула, након чега је њихова комуникација престала јер се нису јављали тужилу на телефон. Тужила је туженој и њеном супругу слала СМС поруке захтевајући да јој врате новац, а потом је ангажовала адвоката који им је 21.10.2016. године послао опомену пред тужбу са захтевом за повраћај зајма у износу од 61.290 евра. Тужила је користила возило марке „...“, у власништву сина тужене које је у току овог поступка преведено на тужилу и тужила је на предлог супруга тужене пристала да се вредност возила у износу од 3.742 евра одбије од износа укупног дуга. Тужена није тужилу исплатила преостали дуг.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су утврдили да је тужбени захтев делимично основан и обавезали тужену да тужилу на име зајма исплати износ од 47.848 евра са припадајућом законском затезном каматом, сходно чл.12., 16., 17. став 1., 262. став 1., 557. и 562. Закона о облигационим односима, имајући у виду да је тужена измирила дуг према тужилу у износу од 13.442,00 евра.

Одредбом члана 67. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да закључење уговора не подлеже никаквој форми, осим ако је законом друкчије одређено.

Одредбом члана 557. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. Чланом 562. став 1. ЗОО прописано је да је зајмопримац дужан да врати у уговореном року исту количину ствари исте врсте и квалитета, чланом 559. став 1. ЗОО да је зајмодавац дужан предати одређене ствари у уговорено време, а ако рок за предају није одређен, онда кад то зајмопримац затражи. Одредбом члана 399. став 1. ЗОО прописано је да стопа уговорене камате између физичких лица не може бити већа од каматне стопе која се у месту испуњења плаћа на штедне улоге по виђењу.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да је између странака закључен уговор о зајму, односно да је тужиља туженој предала износ од 61.290,00 евра и да тужиља има право да захтева да јој тужена врати новчани износ од 47.848,00 евра, имајући у виду да је тужена измирила износ од 13.442,00 евра, а на основу напред наведених одредби Закона о облигационим односима.

По оцени ревизијског суда, ревизијски наводи тужене којима се указује на непостојање уговора о зајму између странака не доводе у сумњу закључак судова о постојању уговора о зајму. Наиме, у конкретном случају, тужиља је туженој дала новчани износ од 61.290,00 евра у априлу месецу 2012. године ради исплате кредита за куповину непокретности, тако што рок враћања позајмице није одређен, а тужена се обавезала да тужиљи тај износ враћа периодично и у износима колико буде у могућности. Пошто тужена своју обавезу није испунила у целости, већ делимично, следи да је тужиља, као поверилац у обавезном односу, овлашћена је да од тужене, као дужника, захтева испуњење обавезе, сходно одредби члана 262. став 1. ЗОО. Тужена у ревизији даје своју оцену изведених доказа, што је без утицаја на одлучивање пошто о томе које ће чињенице да узме као доказане одлучује суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине, а на основу резултата целокупног поступка, сходно одредби члана 8. Закона о парничном поступку. С тим у вези, ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је тако прописано одредбом члана 407. став 2. Закона о парничном поступку. Изузетак је прописан само за случај када се примењује одредба члана 403. став 2. тог Закона, што овде није случај.

Суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су неосновани, јер суштински представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Из изнетих разлога, а применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужиље за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, на основу члана 165. Закона о парничном поступку у вези са чланом 153. став 1. истог закона, јер одговор на ревизију није био неопходан.

**Председник већа – судија  
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка  
управитељ писарнице  
Марина Антонић